

VINCE FLYNN

NYNÍ
TAKÉ JAKO
FILM

AMERICKÝ ZABIJÁK

AMERICKÝ ZABIJÁK

VINCE
FLYNN
AMERICKÝ
ZABIJÁK

Přeložil Michal Prokop

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Vince Flynn

All rights reserved.

Z anglického originálu *American Assassin*

(Published by Atria Books, New York, 2010)

přeložil © 2012, 2017 Michal Prokop

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Druhé vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-746-1529-0 (pdf)

*Obětem teroristického útoku
na let Pan Am nad Lockerbie
a jejich rodinám*

PODĚKOVÁNÍ

Psaní je nezbytně osamělý proces. Moje manželka, krásná a stoická Skandinávka ze severní Minnesoty to našťástí chápe. Lyso, jsi úžasná partnerka. Každý rok snášíš nápor před termínem odevzdání. Ačkoli fyzicky jsem nedaleko, v myšlenkách se nacházím někde úplně jinde... snažím se doladit zákruty a zvraty příběhu. Nikdy ti nemůžu dost poděkovat.

Naopak v nakladatelské branži si člověk samoty příliš neužije. Je to dynamický a vzrušující průmysl, v němž mohou věci v bezpočtu kritických okamžiků dopadnout buď dobře, nebo špatně. Mám obrovské štěstí, že mě obklopují lidé, kteří patří k nejlepším ve svém oboru. Sloan Harris a Kristyn Keeneová z ICM, Emily Bestlerová, Sarah Branhamová, Kate Cetrulová, Jeanne Leeová, Al Madocs, David Brown a Judith Currová z Atrie, Louise Burkeová a Anthony Ziccardi z Pocket Books, Michael Selleck a Carolyn Reidyová z nakladatelství Simon & Schuster a celý prodejní tým... vy všichni náležíte ke špičce. Z mých dvanácti knih většina vyšla v době, kdy obor procházel nejprudšími změnami ve svých dějinách, a díky vám bylo uvedení každého titulu úspěšnější než to předešlé.

Lorenzovi DiBonaventurovi a Nicku Wechslerovi patří dík za to, že dál tlačí balvan do kopce – nechápu, jak to dokážete. Svému příteli Robu Richerovi děkuji, že mi na začátku devadesátých let umožnil poznat Bejrút, Edu Schoppmanovi za poskytnutí hardwaru, dr. Jodi Bakkegardové za to, že mě dala do pořádku, a děkuji také všem, kteří raději zůstávají ve stínu. Těm, na které jsem možná zapomněl, se upřímně omlouvám.

A nakonec děkuji vám, čtenářům. Tento příběh jsem chtěl vyprávět patnáct let. Jak se Mitch Rapp stal Mitchem Rappem? Práce na tomto románu byla jedním z nejnapínavějších zážitků mé spisovatelské kariéry. Děkuji vám za podporu a přeji příjemné čtení.

PŘEDMLUVA

BEJRÚT, LIBANON

Mitch Rapp se díval na svůj obraz v zaprášeném popraskaném zrcadle a uvažoval o vlastní přičetnosti. Netrásl se ani se mu nepotily dlaně. Nebyl nervózní. Bylo to chladné, střízlivé zhodnocení vlastních schopností a šancí na úspěch. Ještě jednou prošel plán od začátku do konce a znovu dospěl k závěru, že ho pravděpodobně zbijí, budou mučit a možná i zabijí, ale navzdory těmto vyhlídkám se nedokázal přimět, aby prostě vycouval, což ho přivedlo zpátky k úvahám o duševním zdraví. Co je za člověka, když dobrovolně podstoupí něco takového? Rapp se dlouze zamyslel a dospěl k závěru, že tuto otázku by měl zodpovědět někdo jiný.

Zatímco všem ostatním evidentně vyhovovalo držet se stranou, Rappovi to jeho povaha nedovolovala. Dva jeho kolegy unesla na bejrútských ulicích odporná malá skupina Islámský džihád. Byla odnoží Hizballáhu a specializovala se na únosy, mučení a sebevražedné atentáty. Džihádisté už bezpochyby zahájili výslech svých nových zajatců. Vystaví je nepředstavitelné bolesti a budou systematicky pronikat do jejich nitra, až získají, co chtějí.

Taková byla krutá pravda, a jestliže se kolegové utěšovali něčím jiným, jenom to znamenalo, že vědomě či podvědomě dávají přednost pohodlnějším závěrům. Po dni stráveném pozorováním lidí, kteří tvrdili, že situaci zvládnou, ale k činům se neměli, se Rapp rozhodl přijít s vlastním řešením. Byrokratům a představitelům diplomatických služeb ve Washingtonu možná vyhovovalo nechat věcem volný průběh, jenže Rapp to viděl jinak. Kvůli vynaložené námaze nehodlal připustit

prozrazení své pravé totožnosti a navíc se jeho úvahy začaly točit kolem cti a kodexu válečníka. Prožil s těmi muži svoje. Jednoho respektoval, obdivoval a měl rád. Druhého respektoval, obdivoval a nenáviděl. Nyní měl nutkání udělat cokoli, aby je zachránil. Washingtonská parta by anonymní agenty nejspíš prostě odepsala jako válečné ztráty, ale pro vojáky v zákopech to bylo trochu osobnější. Bojovníci nevidí rádi, když jejich druzi umírají rukou nepřítele, protože ve skrytu duše vědí, že se jednou můžou dostat do stejné situace, a doufají, že vlast udělá cokoli pro jejich záchranu.

Rapp si prohlížel jednu část svého obrazu po druhé; husté, nečesané tmavé vlasy a plnovous, opálená olivová pleť a oči tak temné, že byly téměř černé. Mohl procházet mezi nepřáteli, aniž vzbudil jakoukoli pozornost, ale to se změní, pokud něco neudělá. Vzpomněl si na výcvik a na všechno, co obětoval. Celá operace bude vyzrzena, což by znamenalo konec jeho kariéry v terénu. Posadili by ho za stůl někde ve Washingtonu a on by tam plesnivěl dalších pětadvacet let. Ráno by vstával a večer chodil spát s neodbytným pocitem, že měl něco udělat – cokoli. A nakonec by sám sebe ochromil neustálými pochybami o své mužnosti. Při této představě se Rapp otrásl. Možná byl trochu potrhlý, ale přečetl dost řeckých tragédií na to, aby věděl, že život plný sebeobviňování ho nakonec připraví o rozum. *Ne, řekl si, radši to schytám v akci.*

Kývl na sebe a zhluboka se nadechl, než přešel k oknu. Zvolna odtáhl potrháný závěs a podíval se dolů na ulici. Na protější straně pořád stáli dva pěšáci Islámského džihádu a sledovali situaci. Rapp po čtvrti rozšířil několik náznaků, co hodlá podniknout, a muži se dostavili sotva hodinu poté, co vtiskl sedmou stodolarovou bankovku do ochotné dlaně místního obchodníka. Rapp uvažoval o tom, že by jednoho zabil a druhého vyslechl, ale uvědomoval si, že zpráva by se rozšířila tak rychle, že by jeho kolegové byli přesunuti nebo zabiti dřív, než by získal jakoukoli zpravodajskou informaci. Zavrtěl hlavou. Neměl jinou možnost. Zbývala poslední alternativa a nemělo smysl odkládat nezbytné.

Chvatně naškrábal vzkaz a nechal ho ležet na stolku v koutě. Sebral sluneční brýle, mapu a tlustý svazek bankovek a zamířil ke dveřím. Výtah nefungoval, a tak sešel čtyři patra do vstupní haly pěšky. Muž

v recepci vypadal nervózně, z čehož Rapp usoudil, že s ním někdo mluvil. Vyšel hlavním vchodem do denního světla a rozhlédl se na obě strany. Na očích měl sluneční brýle a předstíral, že dvojici z Islámského džihádu nevidí. S obličejem zabořeným do mapy se otočil doprava a vydal se na východ.

Než ušel půl bloku, jeho nervová soustava začala vysílat varovné signály do mozku, každý o něco naléhavější než ten předešlý. Musel vynaložit veškeré sebeovládání, aby překonal svůj výcvik a miliony let základních instinktů přežití, které se otiskly do lidského mozku jako kód. Na opačné straně ulice před ním parkovalo známé černé auto. Rapp si nevšímal člověka za volantem a odbočil do úzké postranní uličky. Jen třicet kroků před ním stál před obchodem drsně vypadající muž. Levou nohu měl nataženou a pevně spočívala na chodníku, zatímco pravou pokrčil a podrážku přiložil ke stěně. Rozložitým trupem se opíral o dům a dlouze potahoval z cigarety. Bylo na něm cosi neurčitě povědomého, od zaprášených černých kalhot po bílou košili k obleku, v podpaží propocenou.

Jinak byla ulice prázdná. Ti, kteří přežili krvavou občanskou válku, dokázali vycítit problémy a moudře se rozhodli zůstat doma, dokud neskončí ranní show. Kroky za ním se rozléhaly jako ozvěna v prázdné katedrále s kamennou podlahou. Rapp slyšel, že jeho pronásledovatelé zrychlují. Ozval se motor auta, nepochybně černého BMW, kterého si už všiml. Cítil, jak se k němu každým krokem zezadu blíží. Jeho mozek stále rychleji procházel možné vývoje událostí a hledal únikovou cestu před hrozící katastrofou.

Byli na dosah. Rapp je cítil. Obr už zahodil cigaretu a odtáhl se od stěny o trochu svižněji, než by od něj Rapp čekal. Vryl si to do paměti. Muž se na něj usmál a vytáhl z kapsy kožený obušek. Rapp v předstíraném překvapení upustil mapu a obrátil se k útěku. Dva muži byli přesně tam, kde je očekával, s vytasenými pistolemi, z nichž jedna Rappovi mířila na hlavu a druhá na hrud.

Sedan smykem zastavil těsně po jeho pravici a vzápětí se otevřel kufr a přední dveře na straně spolujezdce. Rapp věděl, co bude následovat. Zavřel oči a zataľ zuby, když ho obušek praštil zezadu do hlavy. Zavrál a ochotně se skácel do náručí pistolníků. Přestal ovládat nohy

a muži bojovali s jeho váhou. Cítil, jak se mu silákovy paže ovíjejí kolem prsou a s trhnutím ho zvedají. Zpoza pasu kalhot mu vytáhli pistoli Beretta ráže 9 mm a dovlekli ho ke kufru. V něm tvrdě přistál hlavou napřed. Zbytek těla naskládali za ní a pak kufr s prásknutím zavřeli.

Motor zaburácel a zadní pneumatiky se zakously do vrstvy písku a popela, než narazily na asfalt. Rapp odlétl dozadu, jak vozidlo vyrazilo vpřed. Zvolna otevřel oči, a jak předpokládal, viděl kolem sebe jen tmou. Hlava ho po úderu trochu bolela, ale nebylo to tak hrozné. V jeho tváři však nebyl strach ani v mysli pochybnost. Jen úsměv na rtech, když uvažoval nad svým plánem. Semínka dezinformace, která rozséval během včerejška, vzešla právě ve chvíli, kdy to potřeboval. Jeho vězňitelé neměli ponětí o skutečných záměrech člověka, kterého dopadli, a ještě důležitější bylo, že netušili, jaké násilí a chaos v jejich řadách způsobí.

I. ČÁST

1

JIŽNÍ VIRGINIE (O ROK DŘÍVE)

Mitch Rapp si z očí sejmul pásku a zvedl si opěradlo sedačky. Hnědý sedan Ford Taurus se kolébal po rozježděné šterkové cestě a za ním se do horkého srpnového vzduchu zvedaly dva kotouče prachu. Páska byla bezpečnostní opatření pro případ, že by se lhal, což Rapp neměl v úmyslu. Díval se z okénka na hustou řadu borovic vedle cesty. Ani v jasném slunci nedohlédl v temném bludišti stromů a keřů dál než na deset metrů. Jako dítě odjakživa považoval les za příjemné místo, avšak dnes odpoledne v něm rozhodně bylo cosi zlověstného.

Do jeho úvah se vloudilo neblahé tušení a nasměrovalo je do míst, kam se dostat nechtěl. Přinejmenším ne dneska odpoledne. Zamračil se, když zauvažoval, kolik mužů v tom lese zemřelo, a neměl na mysli padlé z dávno minulé války Severu proti Jihu. Ne, pomyslel si a snažil se být sám k sobě zcela upřímný. Smrt byla v této souvislosti příliš neurčité slovo. Ponechávala otevřenou možnost, že se člověku přihodilo nějaké neštěstí, a umožňovala vyhnout se závažnosti toho, co měl podstoupit. Daleko přesnější by byl výraz *poprava*. Muže, na něž myslel, nahnali do tohoto lesa, stříleli zezadu do hlavy a shodili do čerstvě vykopaných děr a už o nich nikdy nikdo neslyšel. Takový byl svět, do kterého se Rapp chystal vstoupit, naprosto a bezvýhradně smířen se svým rozhodnutím.

Přesto se do jeho mysli vloudil stín pochybností a donutil ho na okamžik zaváhat. Rapp s ním krátce zápolil a pak jej odsunul do nejzazšího kouta mozku. Teď nebyla chvíle na postranní myšlenky. Měl dost času všechno důkladně uvážit. Ode dne, kdy do jeho života vstoupila ona zá-

hadná žena, situaci promyslel ze všech možných úhlů. Kupodivu jako by věděl, jak to celé skončí, a to od první chvíle, kdy se na něj zadívala svýma bystrýma pronikavýma očima.

Čekal, že se někdo objeví, ačkoli jí to nikdy neřekl. Neprozradil jí ani, že jediným způsobem, jak se může vyrovnat s bolestí ze ztráty své životní lásky, je plánování pomsty. Že každý večer před spaním myslí na síť neznámých mužů, kteří zosnovali útok na let Pan Am 103, že vidí sám sebe právě na téhle cestě, jak míří na nějaké odlehlé místo podobající se lesu, v němž se právě nacházel. Pro něj to všechno bylo naprosto logické. Bylo třeba zabít nepřítele a Rapp byl ochotnější než kdokoli jiný stát se tím, kdo se o zabíjení postará. Věděl, co se chystá. Důkladný výcvik z něj učiní dokonale přesnou zbraň a pak je jednoho po druhém zneškodní. Až do posledního z těch mužů bez tváře, kteří na onen chladný prosincový večer přichystali smrt tolika nevinných civilistů.

Auto začalo zpomalovat a Rapp spatřil zrezivělou bránu pastviny z těžkým řetězem a visacím zámekem. Podezřívavě svrástil tmavé obočí.

Žena, která řídila vůz, na něj úkosem pohlédla a řekla: „Asi jste čekal něco trochu modernějšího.“

Rapp mlčky přikývl.

Irene Kennedyová zastavila a poznamenala: „Zdání někdy hodně klame.“ Otevřela dveře a vystoupila. Zatímco šla k bráně, pozorně poslouchala. O chvíli později uslyšela cvaknutí dveří spolujezdce a usmála se. Bez jakéhokoli výcviku učinil správné rozhodnutí. Od jejich prvního setkání bylo zřejmé, že je jiný. Prověřila každou jednotlivost z jeho života a několik měsíců ho pozorovala z povzdálí. Kennedyová ve své práci vynikala. Byla metodická, výkonná a trpělivá. Navíc měla fotografickou paměť.

Kennedyová v branži vyrostla. Její otec pracoval pro ministerstvo zahraničí a převážná část jejího vzdělávání se odehrávala za mořem v zemích, kde Američané nebyli vždy vítáni. Ostražitost patřila k její každodenní rutině už od pěti let. Zatímco jiní rodiče měli strach, že jejich děti vběhnou do silnice a srazí je auto, rodiče Kennedyové se obávali, že pod svým vozem najdou bombu. Naučili ji vnímat v jakékoli situaci okolí.

Když se Kennedyová konečně Rappovi představila, prohlédl si ji a pak

se zeptal, proč ho sledovala. V té době mu bylo teprve dvaadvacet a neprošel žádným oficiálním výcvikem. Pokud měla Kennedyová nějakou slabinu, pak to byla improvizace. Líbilo se jí plánovat dlouho dopředu a vzhledem ke své důkladnosti předpokládala, že nováček nebude mít ponětí, že si na něj posvítla. Naverbovala už desítky lidí a tohle se jí přihodilo poprvé. Zaskočilo ji to natolik, že při odpovědi zakoktala. Od rekryta očekávala, že bude poněkud překvapen tím, co se děje. To, že ji Rapp poznal, do scénáře nepatřilo.

Později si ve svém motelovém pokoji u Syrakus procházela všechny své pohyby za posledních osm měsíců a pokoušela se zjistit, kde udělala chybu. Po třech hodinách a sedmnácti stranách poznámek stále nemohla na žádnou přijít. S pocitem marnosti a zdráhavého obdivu dospěla k závěru, že se Rapp vyznačuje mimořádně přesnou situační vnímavostí. Přesunula jeho složku na vrchol hromádky a učinila smělé rozhodnutí. Místo aby do akce nasadila obvyklý personál, kontaktovala firmu vedenou několika vysloužilými špiony. Byli to starí přátelé jejího otce a pracovali bez zbytečného papírování. Požádala je, aby Rappa objektivně posoudili, pro případ, že jí něco uniklo. O dva týdny později jí předali zprávu, ze které Kennedyovou zamrazilo.

Odnese zprávu rovnou svému šéfovi Thomasi Stansfieldovi. Než ji dočte do poloviny, začal tušit, co se děje. Když ji přečetl celou, pomalu několik centimetrů silný životopis mladého Mitche Rappa zavřel a vyslechl, co má Kennedyová na srdci. Mluvila stručně a k věci, avšak Stansfield přesto poukázal na potenciální úskalí a očividná nebezpečí vynechání úvodní fáze výcviku. Přišla s dokonalou odpovědí. Pravidla hry se mění. Sám to tvrdil mnohokrát. Ona nemůže jen tak sedět a uplatňovat obrannou taktiku a zejména ve stále provázanějším světě potřebují zbraň přesnější než naváděné bomby nebo řízené střely. Protože sám prožil mnoho let v terénu, Stansfield věděl, že takový člověk by musel být výjimečně samostatný. Někdo, o kom příhodně neexistují oficiální záznamy.

Kennedyová uvedla dalších osm důvodů, proč se domnívá, že tento mladík je ideálním kandidátem. Všechny zněly logicky, ale ještě důležitější byla skutečnost, že museli odněkud začít. Podle Stansfielda už začátek propásli nejméně o pět let, a proto dal projektu s těžkým srdcem a nepod-

loženým optimismem zelenou. Řekl Kennedyové, aby vynechala běžný výcvik a odvedla mladého muže k jedinému člověku, který je dost šílený na to, aby čerstvého rekruta přetavil právě v to, co potřebují. Jestliže Rapp přežije šest měsíců výcviku vedeného Stanem Hurleym, možná se opravdu stane zbraní, kterou hledají. Než Kennedyová odešla, Stansfield jí řekl, aby zahladila veškeré stopy. Bylo třeba zničit všechny složky, fotografie ze sledování i záznamy, které s Rappem jakkoli souvisely.

Kennedyová projela bránou a požádala Rappa, aby za nimi zavřel a zamkl. Rapp ji poslechl a potom se vrátil do auta. Po sto metrech Kennedyová výrazně zpomalila a opatrně objela hluboký výmol.

„Proč tu není žádné zabezpečení?“ zeptal se Rapp.

„Moderní systémy velice často přitahují nechtěnou pozornost. Také spouštějí falešné poplachy, které si vyžádají spoustu personálu. Tady je zapotřebí něco jiného.“

„Co psi?“ zajímal se Rapp.

Jeho uvažování se jí líbilo. Jako na zavolanou se zpoza zatáčky vyřítili dva psi. Běželi rovnou k autu. Kennedyová zastavila a čekala, až uvolní cestu. Chvilí cenili zuby a pak se obrátili a utíkali směrem, odkud se vynořili.

Kennedyová uvolnila brzdu a jela dál. „Ten člověk, který vás bude cvičit,“ začala.

„Ten šílenec, který se mě bude snažit zabít,“ poznamenal Rapp bez úsměvu.

„Neřekla jsem vám, že se vás bude snažit zabít... Řekla jsem jenom, že vás bude chtít přesvědčit, že se vás pokouší zabít.“

„Velmi uklidňující,“ podotkl Rapp sarkasticky. „Proč o něm pořád mluvíte?“

„Chci, abyste byl připravený.“

Rapp nad tím chvíli uvažoval a řekl: „To jsem, tedy pokud se člověk vůbec může připravit na něco takového.“

Teď se na okamžik zamyslela ona. „Po fyzické stránce je to jasné. Víme, že jste v dobré kondici, a to je důležité, ale já chci, abyste věděl, že na vás vyvine tlak, jaký si nedokážete představit. Je to hra. Jejím cílem je donutit vás odejít. Vaší největší předností bude duševní disciplína, ne tělesná síla.“

S tím Rapp nesouhlasil, ale mlčel a tvářil se neutrálně. Má-li být člo-

věk nejlepší, potřebuje pořádnou porci obojího. Znal tu hru. Měl za sebou mnoho vyčerpávajících fotbalových a lakrosových tréninků v srpnovém virginském dusnu a přestál je pouze díky prosté touze hrát. Nyní byla jeho motivace us্পত muchem hlubší. Daleko osobnější.

„Zkuste mít na paměti, že v tom není nic osobního,“ řekla Kennedyová.

Rapp se sám pro sebe usmál. V tomhle se mýlíte, pomyslel si. Je to zcela osobní. Jeho odpověď však byla zdvořilá. „Já vím,“ souhlasil klidně. „Co ti ostatní?“ Jestliže byl z něčeho mírně nervózní, pak z tohoto. Další rekruti tu byli už dva dny. Rapp neměl rád opožděné starty. Ostatní se již začali sbližovat a pravděpodobně mu pozdní příjezd budou vyčítat. Nechápal, proč ho přivezla později, ale uspokojivého vysvětlení se nedočkal.

„Je jich šest.“ Kennedyová si vybavila jejich fotografie. Četla jejich složky. Všichni za sebou měli službu v armádě a sdíleli řadu Rappových předností, přinejmenším na papíře. Všichni byli snědí, sportovci a dokázali použít násilí nebo proti němu aspoň nic nenamítali, všichni prošli náročnými psychologickými testy. Všichni měli vlohy pro cizí jazyky. Pokud šlo o vnímání dobra a zla, všichni se nacházeli poblíž kritického bodu v diagramu duševního zdraví. Poblíže tenké linie, která odděluje důstojníky sil práva od profesionálních zločinců.

Za další zatačkou se krajina před nimi otevřela. Čerstvě posekaný trávník zhruba o velikosti fotbalového hřiště se táhl po obou stranách cesty až k bílé stodole a patrovému domu s verandou po celém obvodu. Tohle Rapp nečekal. Stavení vypadalo jako na pohlednici z venkova, včetně několika houpacích křesel na velké bílé verandě.

Z domu vyšel muž. V jedné ruce držel hrnek kafe a ve druhé cigaretu. Rapp ho sledoval, jak přechází po verandě. Muž nenuceně otočil hlavu doleva a pak doprava. Většina lidí by to uniklo, ale Rappovy smysly vnímaly skutečnost, že svět je rozdělen na ty, kteří jdou se stádem, a na ty, kteří rádi loví. Ten člověk obhlížel situaci na křídlech. Zastavil se nad schody a měřil si příchozí pohledem zpoza leteckých slunečních brýlí. Rapp se pousmál při představě, že tento muž se ho pokusí zlomit. Byla to výzva, na jakou se už nějaký čas těšil.

2

Rapp se přes čelní sklo zaneřáděné od hmyzu podíval na drsného chlapíka, před kterým ho varovali. Přes celý dvorek byl patrný nespokojený výraz v mužově tváři. Měl středně dlouhé hnědé vlasy s pěšinkou nalevo a knír jako Tom Selleck. Oblečený byl do vybledlých olivových šortek a bílého trička, které mu bylo trochu malé. Když auto zastavilo, Rapp si povšiml okopaných černých vojenských bot a bílých podkolenek, vytažených přes celá lýtka. Pokožku měl tmavě hnědou jako useň a snad i na obličejí se mu napínala svaly a šlachami. Rappa napadlo, jak asi vypadají oči, příhodně skryté za slunečními brýlemi. Zamyslel se nad svým plánem a usoudil, že všechno brzy zjistí.

„Kolik mu je?“ zeptal se.

„To nevím jistě,“ odpověděla Kennedyová a parkovala vůz. „Je starší, než vypadá, ale o tom bych pomlčela. Nerad mluvím o svém věku.“ Odepnula si bezpečnostní pás. „Chvilí tu počkejte.“

Vystoupila a volným krokem se vydala po šterkové cestičce. Na sobě měla černé kalhoty od kostýmu a bílou blůzu. Vzhledem k tomu, že bylo horko a že se nacházeli přes sto padesát kilometrů od ústředí, nechala sako na zadním sedadle. U pravého boku jí visela devítimilimetrová beretta, sloužící spíš k odvrácení jízlivých připomínek člověka, s nímž se chystala promluvit, než k vyvolání obav, že ji opravdu použije. Vzhledla k muži na verandě a zasunula si uvolněný pramen kaštanově hnědých vlasů za ucho. Zastavila se pod schody a řekla: „Strýčku Stane, netváříš se moc nadšeně, že mě vidíš.“

Stan Hurley se podíval dolů na Kennedyovou a na okamžik se cítil provinile. Tahle malá krasavice v něm dokázala vzbudit city jako málokdo. Znal Irene déle, než se znala ona sama. Sledoval, jak roste, vozil jí vánoční dárky z exotických míst a strávil s Kennedyovými víc svátků než bez nich. A pak před necelými deseti lety z jejich životů vyprchala veškerá radost, když u amerického velvyslanectví v Bejrútu zastavila dodávka napěchovaná více než devíti sty kilogramy trhaviny. Zahynulo třiašedesát lidí včetně otce Kennedyové. Hurley byl zrovna na důležité schůzce s jednou informátorkou a těsně unikl. CIA tenkrát v dubnu ztratila osm důležitých lidí a dosud se z toho nevzpamatovala.

Hurley si uvědomoval, že nedokáže ovládat svou výbušnost, a proto býval stručný, když měl špatnou náladu a mluvil s někým, koho měl rád. Řekl prostě: „Zdravím, Irene.“

Kennedyová tuhle chvíli očekávala několik měsíců a bála se jí. Za normálních okolností by ji Hurley přivítal vřelým objetím, ale ne dnes. Obešla ho, a Stan Hurley nesnášel, když ho někdo vynechal z rozhodování o něčem tak závažném. Odažitost v jeho rozpoložení byla zřejmá, avšak Kennedyová se přesto zeptala: „Jak ti je?“

Hurley otázce nevěnoval pozornost a ostře se otázal: „Kdo je v tom autě?“

„Nový rekrut. Thomas mi říkal, že ti o něm už povídal.“ Kennedyová měla na mysli svého šéfa.

Hurley si chránil oči polarizovanými skly brýlí. Pomalu obrátil hlavu od automobilu ke Kennedyové. „Ano, říkal mi, co chystáš,“ konstatoval se zřejmou nespokojeností.

Kennedyová defenzivně zkrřížila ruce na prsou a konstatovala: „Ty moje rozhodnutí neschvaluješ.“

„Rozhodně ne.“

„Proč?“

„Tohle není žádnéj skautskej tábor, sakra.“

„To jsem nikdy netvrdila, Stane,“ poznamenala Kennedyová kousavě.

„Tak proč mě připravuješ o čas a posíláš mi sem nějakého klučinu po škole, co nerozezná pistoli od pušky?“

Obvykle klidná Kennedyová si dovolila projevit trochu podrážděnosti.

Dobře si uvědomovala, jak zvláštní vztah k ní Hurleyho poutá a že jeden nesouhlasný pohled na něj zapůsobí víc než přímý výpad.

Hurley ji pozoroval a viděl, že je z něj nešťastná. Nesnášel to dobře. Stejně to bylo s jeho vlastními dcerami. Když se na něj křivě podívali kluci, nasekal jim na zadek, ale dívky měly jakousi schopnost prolomit jeho obranu. Dostaly se přes ni a vyvolávaly pochybnosti. V této otázce však věděl, že má pravdu, a tak trval na svém. „Nehledej v tom nic osobního, Irene. Jsem v téhle branži už dlouho a vím, co dělám. Nepotřebuju, abys mě obcházela a pak mi sem vozila neprověřené zelenáče.“

Kennedyová stála jako sfinga a odmítala se hnout.

Hurley nasál kouř z cigarety a řekl: „Myslím, že nás všechny ušetříš bolení hlavy, když zase nasedneš do auta a odvezeš ho zpátky, kdes ho našla.“

Kennedyovou překvapilo, jak silný vztek to v ní vyvolalo. Pracovala na té věci přes rok. Analytické schopnosti a instinkt jí napovídaly, že Rapp je člověk, jakého hledají, a přesto ji teď Hurley poučoval jako novicku, která nechápe jejich poslání. Kennedyová pomalu vyšla po schodech a postavila se proti němu.

Veterán mírně ustoupil, očividně nespokojený s tím, že do jeho osobního prostoru vstupuje někdo, na koho by si nedovolil vztáhnout ruku. „Mám dneska odpoledne spoustu práce, takže čím dříve se vrátíš do auta, tím lepší to pro nás všechny bude.“

Kennedyová narovнала ramena a pevným hlasem se zeptala: „Strýčku Stane, měl jsi někdy dojem, že si tě nevážíš?“

„O tomhle teď není –“

„Ale je o tom řeč. Co jsem udělala, že si tak málo vážíš ty mě?“ Přistoupila o něco blíž.

Hurley zašoupal nohama. Nasadil zachmuřený výraz. „Víš přece, jak vysoké mínění o tobě mám.“

„Tak proč se ke mně chováš, jako kdybych pořád byla pubertáčka?“

„Nemyslím si, že jsi nekompetentní.“

„Jenom si myslíš, že bych se měla držet analýz a nábor a výcvik nechat na tobě.“

Odkáslal si a řekl: „S tím by se dalo souhlasit.“

Kennedyová si dala ruce v bok a vystrčila bradu. „Udělej mi laskavost a sundej si ty brýle.“

Tato žádost Hurleyho zaskočila. „Proč?“

„Protože znám tvoji Achillovu patu a chci vidět ty tvoje sukníkářské oči, až ti povím něco, co ti někdo měl říct už dávno.“

Hurley se pokusil o úsměv ve snaze ji odrazit, ale ona zopakovala, ať si sundá brýle. Hurley neochotně poslechl.

„Uznávám tě,“ řekla Kennedyová, „vlastně bych ti mohla slepě důvěřovat víc než komukoli jinému na světě. Rozhodně jsi nejlepší, co se týče výcviku agentů... jenže je tu jeden problém.“

„Jaký?“

„Tvoje krátkozrakost.“

„Vážně?“

„Jo. Nejsem si jistá, jestli opravdu chápeš, jaký typ člověka hledáme.“

Hurley se ušklíbl, jako kdyby to bylo absurdní.

„Je to pravda, a ty jsi moc umíněný na to, abys to pochopil.“

„Zřejmě si myslíš, že Skupina zvláštních operací jednoho dne vznikla sama od sebe. Kdo myslíš, že všechny ty chlapy vycvičil? Kdo myslíš, že je vybral? Kdo myslíš, že z nich udělal výkonné a děsivé stroje na zabíjení, kterými dneska jsou?“

„Ty, a víš, že o tomhle teď nemluví. Mluví o našem třetím úkolu.“

Hurley se zamračil. Přesně věděla, kudy na něj. Tiše zauvažoval, jestli v tom nemá prsty Stansfield, a řekl: „Myslíš, že je to legrace? Chceš tuhle operaci převzít sama?“

Kennedyová zavrtěla hlavou a překvapeně se usmála. „Víš, na tvrdáka máš zatraceně tenkou kůži. Mluvíš jako nějaký úředníček z Langley, který své oddělení řídí jako diktátor z třetího světa.“

Stejně dobře ho mohla praštit traverzou. Hurley oněměl.

„Vytvořil jsi kult osobnosti,“ pokračovala Kennedyová. „Každý rekrut musí být jako ty před dvaceti nebo třiceti lety.“

„A co je na tom špatného?“

„Nic, pokud se soustředíme na první dva úkoly.“ Kennedyová ukázala jeden prst. „Vycvičit agenty, aby dokázali rozsévat zkázu a dělat špinavou práci, jestliže je to zapotřebí, a,“ zvedla druhý prst, „vytvořit vysoce

mobilitní taktický útočný tým, jenže co se týče třetího úkolu,“ zavrtěla hlavou, „tam jsme pořád na začátku.“

Tohle Hurley neslyšel rád, ale rozhodně nebyl hlupák. Věděl, jaké úkoly mu byly svěřeny, a uvědomoval si, že v nejchoulostivějším ze všech tří programů dosud nezaznamenal žádný pokrok. Přesto pro něj nebylo snadné ustoupit. „Zabíjet naučím každého. Nic na tom není. Zvedneš zbraň, zmáčkneš spoušť a za předpokladu, že umíš mířit... prásk, kousek olova pronikne člověku do těla, zasáhne životně důležitý orgán, a je po všem. Kdo na to má žaludek, toho můžu naučit, jak chlapovi vrazit kudlu do podpaží a propíchnout mu srdce jako balon. Her-got... klidně ti předvedu tisíc způsobů, jak někoho zlikvidovat. Můžu tě učit bojové techniky, až z toho zmodráš...“

„Jenže?“ zeptala se Kennedyová, čímž ho postrčila směrem, kterým se zjevně ubíral.

„Udělat z člověka to, co hledáme, není nic jednoduchého.“ Hurley se zarazil a zakroutil hlavou.

Kennedyová vzdychla. Tohle byla příležitost, na kterou čekala. Sáhla Hurleymu na paži a řekla: „Netvrdím, že je, a proto musíš začít věřit nám ostatním, že zvládneme svoji práci. Přivezla jsem ti dárek, Stane. Zatím si to neuvědomuješ, protože si myslíš, že člověk musí absolvovat vojenský výcvikový tábor, než se může účastnit tvého výběru, a já bych s tebou za normálních okolností souhlasila, ale tohle je něco jiného. Teď budeš muset na ta svoje pravidla zapomenout. V autě mám přesně takového člověka, jakého hledáš, Stane. Žádné špatné návyky, které bys musel měsíce odstraňovat. Žádná tuhá vojenská disciplína, kvůli které ty chlapy každý na první pohled pozná, když je vysadíš uprostřed města.“

Hurley se podíval k automobilu.

„Ve všech našich testech se dostal mimo tabulky,“ dodala Kennedyová. „A ty ho můžeš zformovat.“

Hurley se zachmuřeně snažil zahlédnout neopracovaný kámen, který mu Kennedyová chtěla hodit do klína.

„Tady pokud dokážeš zapomenout na svou hrdost,“ pokračovala Kennedyová, „a připustíš, že malá holka, kterou jsi houpal na klíně, mezitím vyrostla a možná je ve vyhledávání talentů lepší než ty.“

Šachmat, pomyslel si Hurley. Ten blb mi zůstane na krku. Aspoň na pár dní, než přijdu na to, jak se ho zbavit. „Dobře,“ souhlasil rezignovaně. „Ale žádné úlevy. Bude makat stejně jako každý druhý, nebo odsud vypadne.“

„Neočekávám žádné úlevy,“ řekla Kennedyová a namířila mu prst do obličeje, „ale budu hodně našťvaná, jestli se dozvím, že ses na něj zaměřil a věnoval mu svoji proslulou lásku a pozornost.“

Hurley její slova strávil a potom krátce přikývl. „Fajn... Ať je po tvém, ale to ti povídám, jestli odhalím náznak slabosti –“

„Já vím... já vím,“ odvětila, čímž ho připravila o poslední slovo. „Bude si přát, aby tě nikdy nepotkal.“ Dál už ho Kennedyová zatlačit nepotřebovala. Rapp zkrátka bude muset předvést tomu starému mrzoutovi, co ona již znala. „Musím zajet na Farmu něco zařídit. Vráťím se na večeri.“ Vykročila nazpátek k autu a přes rameno zavolala: „A nepokoušej se ho utahat víc než těch šest ostatních, nebo budeš mít na krku pěkně našťvanou neteř.“

3

Rapp sledoval, jak Kennedyová odjíždí, a přes rameno mu visel těžký, obrovský lakrosový pytel. Scéna působila poněkud ne-skutečně. Vzpomněl si, jak ho v devíti letech vysadili na letním táboře a on se díval, jak odjíždí maminka. Stejně jako dnes ho připravili o svobodnou vůli, avšak tentokrát mu do očí nevrhly slzy. Tehdy byl chlapec a měl strach z neznámého. Teď mu bylo třiaadvacet a svět mu ležel u nohou.

Když se po silnici vzdalovala, Rapp cítil tíhu svého rozhodnutí. Dveře se zavíraly. Dal přednost jedné cestě před druhou a rozhodně to byla ta méně prošlapaná. Byla zarostlá a zrádnější, než si dokázal představit, ale díky svému mládí se cítil neporazitelný a měl spoustu nápadů, jak obelstít smrt. Nikdy v životě před ničím neustoupil a nikdy po ničem netoužil tak jako teď. Přesně věděl, co ho čeká. Uvědomoval si, že ho přivážou na řetěz, budou jím smýkat a on to bude muset vydržet. Nestál však o nic jiného než o odměnu, která ho za to čeká, a byl ochoten podstoupit cokoli, aby dostal svou příležitost.

Rapp cítil, že ho muž pozoruje. Pustil těžký pytel na zem a díval se, jak se muž přibližuje. Postava s knírem a slunečními brýlemi mu zablokovala výhled na příjezdovou cestu. Rapp v jejím dechu okamžitě ucítil nakyslý pach kávy a cigaret. Nejraději by o krok ustoupil, ale nechtěl vypadat ustrašeně, a tak zůstal stát a dýchal ústy.

„Dobře si to auto prohlédni,“ řekl Hurley nevrle.

Rapp naklonil hlavu a díval se, jak sedan mizí za zatáčkou.

„Ona se už nevrátí,“ dodal Hurley posměšně.

Rapp souhlasně přikývl.

„Pozor, přímo hled!“ zavelel Hurley.

Rapp spatřil vlastní obraz v polarizovaných čočkách a mlčel.

„Nevím, jakými zatracenými kecy jsi na ni zapůsobil. Nevím, jak se ti podařilo nabulíkovat jí, že zvládneš projít mým výběrem, ale já ti můžu slíbit, že každý den, který tady zůstaneš, ji budeš tisíckrát proklínat, že ti vstoupila do života. Ale radši to dělej potichu, protože jestli uslyším, jak o ní říkáš jediné křivé slovo, poznáš bolest, jakou si nedokážeš představit. Rozumíš mi?“

„Ano.“

„Ano!“ vyštěkl Hurley. „Vypadám jako nějaký tvůj teploušský profesor z univerzity?“

„Ne,“ odpověděl Rapp bez mrknutí.

„Ne,“ zavyl Hurley žilnatým krkem. „Budeš mi říkat ‚pane‘, když se mnou budeš mluvit, nebo ti nacpu botu tak hluboko do zadku, že budeš žvýkat kůži.“

Rappovi na obličej dopadla sprška slin, ale on si toho nevšímal. Očekával, že k něčemu takovému dojde. Už se stačil rozhlédnout a nikoho z ostatních neviděl, takže tohle pravděpodobně byla jeho nejlepší příležitost. „Pane, žádám o povolení promluvit!“

„To jsem si mohl myslet,“ vzdychl Hurley. Založil ruce v bok. „Dobře, študáku. Dávám ti tuhle jedinou šanci něco říct. Jenom se modlím, aby z tebe vypadlo, že ses spletl a že chceš domů. Proti tomu nic nemám,“ dodal rychle. „Milerád tě sám odvezu.“

Rapp se usmál a zavrtěl hlavou.

„A sakra!“ Hurley znechuceně kroutil hlavou. „Ty si vážně myslíš, že to můžeš zvládnout?“

„Ano, pane.“

„Takže mě vážně budeš okrádat o čas.“

„Vypadá to tak, pane. I když, pokud to můžu říct... navrhuji, abychom to celé trochu urychlili.“

„Urychlili?“ zeptal se Hurley.

„Ano, pane. Předpokládám, že když se s někým ocitnete v ringu, do-

kážete poznat během dvaceti vteřin, jestli má někdo dostatek talentu, aby prošel vašim výběrovým procesem.“

Hurley přikývl. „To je pravda.“

„Nechci vás připravovat o čas, takže navrhuji, abychom rovnou zjistili, jestli na to mám.“

Hurley se poprvé usmál. „Chceš mě vyzvat?“

„Ano, pane... abychom to urychlili.“

Hurley se rozesmál. „Myslíš, že to zvládneš?“

„Podle toho, co jsem slyšel... nemám sebemenší šanci.“

„Tak proč tak pospícháš na to, abych ti nakopal prdel?“

„Napadlo mě, že k tomu dřív nebo později dojde. Radši bych si to odbyl dřív.“

„A proč?“

„Abychom mohli přikročit k důležitým věcem.“

„A to k jakým?“

„Naučíte mě, jak zabíjet teroristy.“

Tohle se nikdy dřív nestalo. Hurley o krok ustoupil a pozorně si nového rekrua prohlédl. Měřil metr osmdesát pět a zdál se být v dokonalé kondici, jenže to se ve třiaadvaceti letech dalo očekávat. Měl husté vlasy černé jako uhlí a pleť opálenou do bronzova. Vypadal dobře. Hurley zaznamenal první náznak toho, o čem hovořila Kennedyová. Spíše pobaveně než s obavami pokýval hlavou a řekl: „Fajn. Zkusíme to. Vidiš tamtu stodolu?“

Rapp přikývl.

„Je tam jedno volné polní lůžko. Bude tvoje tak dlouho, dokud tady vydržíš. Ulož si věci do skříňky a oblékni si šortky a tričko. Jestli nebuděš do dvou minut připravený na žíněnce, pošlu tě domů.“

Rapp to pochopil jako rozkaz. Popadl pytel a vyrazil poklusem ke stodole. Hurley ho sledoval, jak mizí uvnitř, zkontroloval čas na digitálních hodinkách, došel zpátky k verandě a odložil hrnek na okraj lesklých bílých prken. Vrhla krátký pohled přes rameno, rozepnul si kalhoty a začal močit do křoví.

4

Rapp zjistil, že polní lůžko stojí vedle tří patrových postelí. Zřejmě pocházelo z armádních přebytků. Nebylo velké, ale rozhodně lepší než holá zem. Svlékl se do spodního prádla, otevřel pytel a vytáhl šortky a čistě bílé tričko. Kennedyová mu řekla, aby si zabalil oblečení bez jakýchkoli nápisů a nášivek. Nechtěla, aby ostatním mužům naznačoval, odkud pochází. Měli přísně zakázáno hovořit o své minulosti. Rapp si složil šaty, schoval je do skříňky, zavřel ji a pytel položil nahoru. Chtěl si vybalit, ale slyšel, že se blíží instruktor. Rapp zaujal pozici uprostřed odřené zápasnické žíněnky a nedočkavě čekal na svou příležitost.

Hurley se zastavil ve vratech, dlouze nasál kouř z cigarety a rozcvičil se několika úklony do stran a kroužením ramen. Neočekával dlouhý boj, a tak si ještě protáhl lýtka, naposledy vdechl kouř, típl cigaretu o podrážku a vešel do stodoly. Nový rekrut stál uprostřed žíněnky v šortkách a tričku. Hurley si ho ještě jednou prohlédl od hlavy k patě. Byl ve formě, stejně jako všichni ostatní, ale jeho postoj kupodivu působil jaksí ležérně a uvolněně.

„Ramena dozadu! Pozor, přímo hled!“ Hurley zavrtěl hlavou a mumlal si cosi nesrozumitelného. „Nevedu tady dětskej koutek.“ Předklonil se, stáhl si boty a ponožky a odložil je úhledně v pravém úhlu s okrajem žíněnky, ponožky složené nahoře. Sundal si sluneční brýle a položil je na ponožky. Vstoupil na žíněnku a zeptal se: „Pravidla?“

Rapp zůstal v klidu. „To je na vás, pane.“

Hurley se zaklonil, pokračoval v protahování a řekl: „Protože tenhle

výprask nebude nikdo sledovat, navrhuji něco civilizovaného. Neútočíme na koule a oči a údery do krku jsou zakázané.“

„Škrtit se může?“

„Rozhodně,“ zašklebil se Hurley. „Až budeš chtít skončit, zaklepej na zem.“

Rapp přikývl.

„Tak dobře.“ Hurley zaznamenal první náznak něčeho, co se mu nezamlouvalo. Ten kluk neměl v obličeji ani stopu napětí. Vypadal jako trouba, co si vyšel na golf. Hurleyho napadla dvě vysvětlení, z nichž ani jedno se mu nelíbilo. První spočívalo v tom, že rekrut není mamčin mazánek, jak se původně zdálo, a podle druhého si ve své hlouposti neuvědomoval, že na tuhle práci nestačí. Hurley v každém případě ztratí možná víc než jeden drahocenný den, než se ho zbaví. Zakroutil hlavou, cosi zabručel a pak mu došlo, že je tu ještě třetí možnost – že ten kluk opravdu za něco stojí.

Možné riziko Hurleyho na okamžik zarazilo. Zadíval se na mladíka z univerzity a uvědomil si, že o něm ví překvapivě málo. Složka, kterou obdržel od Stansfielda, byla natolik stručná, že všechny podstatné údaje by se vešly na jednu stránku. Kromě obecného fyzického popisu a výsledků testů byly všechny ostatní informace vymazány. Ten člověk byl nepopsaný list. Hurley neměl představu o jeho tělesných schopnostech a povaze. Dokonce ani nevěděl, jestli je levák nebo pravák. Zamračil se a promýšlel další varianty vývoje událostí.

Za normálních okolností Hurley vstupoval s rekrutem na žíněnku poté, co si přečetl jeho obsáhlou osobní složku a několik dní ho pozoroval, což mu poskytlo výhodu. Jestliže člověka pár dní sledujete, hodně se o něm dozvíte. Hurley si tiše vyčítal, že je hlupák a nepomyslel na to dřív. Teď už nemohl ustoupit. Pod bosýma nohama cítil žíněnku. Kdyby soubor zrušil, byla by to známka slabosti.

Hurley zanechal úvah a připomněl si, že zatím přemohl každého, kdo k němu přišel. Sebevědomě vykročil kupředu, na tváři křivý úsměv. Zastavil se tři metry před Rappem. „Řekni, až budeš připravený.“

Rapp přikývl, nahrbl se a začal se zvolna pohybovat doleva.

Hurley se přesouval doprava a čekal na vhodný úhel k útoku. Zazname-

nal příležitost, když protivník trhnutím hlavou naznačil klamný výpad, ale bylo zřejmé, co bude následovat. V tu chvíli se Hurley rozhodl mládence rychle vyřadit. Nebude marnit čas obrannými bloky a držením. Soupeř zakusí opravdovou bolest. Možná mu praskne pár žeber. Tak aspoň neudrží krok s ostatními, i kdyby se projevil jako odhodlaný blázen.

Hurley úder předvídal, přikrčil se a zaútočil na mladíkovu bránicí. Jenže když se otočil na zadní noze a vyrazil vpřed, uvědomil si, že něco nehraje. Mladík byl oproti předpokladům mnohem rychlejší. Ten mizera se po klamném výpadu stáhl a nyní byl dobrý metr vpravo od místa, kde ho Hurley očekával. Hurley měl pocit, že mu naletěl. Věděl, že sám je teď v nevýhodné pozici a bez jakéhokoli krytu, ale ani v nejmenším ho to neznepokojilo. Zastavil úder a chystal se na návrat a útok z jiného úhlu. Než stačil zasadit druhou ránu, znovu shledal, že cosi není v pořádku. Spíš vycítil, než spatřil levý hák, který se mu blížil k obličejí. V posledním zlomku vteřiny zatáhl bradu a poklesl v bocích. Pěst ho zasáhla těsně nad pravé oko.

Údery jsou zvláštní v tom, že každý je jiný. Existují zvedáky a háky, údery krátké i se širokým rozmachem, což je jen pár příkladů. Má-li člověk něco natrénováno, získá pro ně cit a automaticky je rozeznává, jakmile ho zasáhnou. Hlava úder zapíše na kartičku a podrobí bleskové analýze a dojde ke kratičkému rozhovoru mezi tou částí mozku, která vyhodnocuje tisíce signálů přicházejících neustále ze všech stran, a tou, jež zodpovídá za udržení mozku v chodu. Hurley to znal již mnoho let a jako člověk, který měl za úkol posuzovat nadání a učit, byl zvyklý poskytovat zpětnou vazbu těm, jimž právě dával nakládačku. V tomto případě však měl co dělat, aby se udržel na nohou, a tak mlčel.

Pěst ho zasáhla natolik silně, že na zlomek vteřiny klesl na jedno koleno. Přikrčení v poslední chvíli ho zachránilo před knokautem. Kdyby neuhnul hlavou, dostal by ránu rovnou na čelist, ztratil by rovnováhu a pořádně dlouho by si zdríml. Zvonek v hlavě Hurleyho v mimořádně rychlém sledu upozornil na dvě věci. První bylo to, že takový úder už hodně dlouho nedostal, a druhou, že by se měl zaměřit na protiútok, a to pěkně rychle, než dostane nařezáno.

Hurley přesunul váhu ze zadní nohy na přední a spustil příval ran, je-

jichž cílem bylo spíš mládence zahnat než skutečně zasáhnout. První dvě narazily na blok a dalších pět šlo do prázdna. Hurley usoudil, že soupeř musel někdy boxovat, což znamenalo, že je třeba dostat ho dolů na žíněnku a tam udolat. Už žádné údery pěstí. Než se Hurley stihl přemístit, cítil, jak mu mladík levou nohou vzorově podráží kotník pravé nohy, na které shodou okolností zrovna spočíval devadesátiprocenty hmotnosti. Další události byly čistá fyzika. Podražení přišlo natolik nečekaně, že neměl možnost přesunout váhu na druhou nohu, a tak se mu musel podvolit. Dopadl na zadek, odkutálel se dozadu a vyskočil na nohy. Hurleymu neuniklo, že mládenec podnikl obloukový výpad nohou. Něco takového boxeři nedokážou. V nepatrné pauze se podíval přes žíněnku na nového rekruta a napadlo ho, jestli mu nelhali, že ten chlapec nemá vojenský výcvik. Oddech netrval dlouho.

Hurley se bránil kombinaci dobře mířených ran. Musel mládence dostat na žíněnku, nebo dostane výprask. Rychle ustupoval, jako kdyby mu šlo o život. Mladík šel za ním, a když zahájil další útok, Hurley klesl na kolena a vyrazil proti němu. Chytil soupeře za přední nohu a vrazil mu rameno do slabin, přičemž současně táhnul a zvedal se. Chlapec se snažil pokrčit kolena, jenže Hurleyho sevření bylo příliš pevné. Hurley se ho chystal povalit, když vtom mu mezi lopatky dopadla rána oběma spojenými pěstmi. Byla tak tvrdá, že protivníka málem pustil, ale cosi mu říkalo, že pokud to udělá, prohraje, a proto s vypětím sil vytrval a konečně chlapce povalil.

Dostal se nahoru. Nahmatal soupeřovo zápěstí, vrazil loket do tlakového bodu a zbytek těla přesouval do pozice pro páčení paže. Převalil se a nůžkovým kopem se mládence pokusil zasáhnout do krku, což podle pravidel nebylo úplně fér, ale na tom už nesešlo. Těsně minul, ale pořád oběma rukama držel zápěstí a byl připraven zaklonit se a vyvinout takový tah, že protivníkovi vykloubí loket. Než k tomu došlo, chlapec udělal něco, co Hurley nepokládal za možné.

Rapp nějak zvrátil sevření a dostal se nad Hurleyho, který stále svíral jeho zápěstí. Hurleyho hlavu však nyní pevně držel mezi koleny. Spojil kotníky a začal kolena tlačit k sobě, jako kdyby ve svěráku drtil kokosový ořech.

Hurley zarazil palec co nejhlouběji do soupeřova zápěstí, ale ničeho tím nedocílil. Cítil první příznaky blížící se ztráty vědomí a snažil se vyprostit. Levou rukou pustil zápěstí a chytil mladíka za černé vlasy, ježomže ten nepovolil, ale tlačil koleny ještě silněji. Hurleymu se na okraji zorného pole roztančily bílé hvězdičky. Nemohl uvěřit, že prohrál s nějakým chčípákem z vysoké.

Přesto nepřestával hledat únikovou cestu, a když se mu zatmělo před očima, uvědomil si, že řešení se nachází jen několik centimetrů před jeho obličejem. Matně si vzpomněl na krátkou diskusi o pravidlech před soubojem, ale ta mu teď nepřipadala důležitá. Záleželo jen na tom, aby neprohrál. V posledním zoufalém pokusu odvrátit katastrofu Hurley pustil protivníkovu zápěstí a ohnal se volnou rukou. Nahmatal mladíková varlata, začal je drtit dlaní a vložil do toho všechny zbývající síly.

5

Kennedyová se do domu u jezera vrátila večer po šesté. Byla unavená, měla hlad a nehodlala se s Hurleym přít, ale vývoj událostí si vyžádal výměnu názorů. K nepředvídatelným a stále obtížnějším rysům její práce patřilo to, že nemohla bez zábran hovořit se svými kolegy. Nebezpečí odjakživa představovaly zahraniční zpravodajské agentury působící ve Washingtonu, ale ty jí nedělaly největší starosti. Teď se musela obávat vlastní vlády a nové generace novinářů, kteří toužili po další aféře Watergate, Pentagon Papers nebo Írán-Contras. Důsledkem byly stovky zmařených kariér a nevýslovná škoda na národní bezpečnosti. Novou washingtonskou kratochvílí se staly útoky na agentury, které se měly starat o bezpečí Ameriky. Kennedyová kupodivu příliš neprotestovala. Jak často opakoval její učitel Thomas Stansfield, „velcí špioni si nestěžují na pravidla, ale nalézají cesty, jak je obejít.“

Zaparkovala před domem a vyšla po schodech na verandu, přičemž se obávala dalšího střetu s Hurleym. Otevřela síťové dveře a vstoupila. Pokoje nalevo a napravo byly prázdné, a proto zamířila chodbou ke kuchyni. Zastavila se v místě, kde končila dřevěná podlaha a začínalo linoleum. U kuchyňského stolu seděl potlučený a zbitý Stan Hurley. Na rozražený ret si tiskl sklenku whisky Maker's Mark a na nateklé oko pytlík s ledem. O linku naproti němu se opíral Troy Tschida, třicetiletý bývalý zelený baret a Hurleyho pravá ruka. Neúspěšně se pokoušel skrýt pobavení šéfovým pochroumaným vzhledem.

„Myslíš, že je to sranda?“ zavrčel Hurley.

„To rozhodně ne,“ odpověděl Tschida s teatrální a předstíranou upřímností.

„Ty idiote. Počkej, až proti němu postavím tebe. On tě přejde smích, až jich pár schytáš.“

„Co se stalo?“ zeptala se Kennedyová, protože neměla tušení, o čem je řeč.

Hurley ji neviděl přijít, protože měl na pravém oku sáček ledu, ani ji neslyšel, protože mu pořád zvonilo v uších. Natočil hlavu a spustil sáček, přičemž odhalil oko tak nateklé, že ho měl skoro zavřené. Kůže nad okem rudě zářila.

„Stalo se to,“ začal Hurley, „žes dneska odpoledne před mým domem vysadila toho zatracenýho trojskýho koně.“

Kennedyová se dovtípila, že mluví o Rappovi. „Chceš tím říct, že ti tohle udělal můj rekrut?“

„Nehraj si se mnou, sakra. Nemám na to náladu.“ Hurley třískl sklenkou o stůl a sáhl po láhvi whisky. Dolil si až po okraj.

„Nemám ponětí, o čem to mluvíš,“ poznamenala Kennedyová bezelstně.

Hurley se napil a pokračoval: „Hovno. Je to tvůj rekrut. Ta zpráva, cos mi o něm dala, se čte spíš jako žádost o výkupné. Nic o něm nevím. Nebyl tady ani minutu, a hned mi navrhnul, abychom zjistili, jestli na to má.“ Hurley se zarazil, znovu si přihnul a fistulí, které měla napodobit Rappův hlas, doplnil: „Urychlíme to a vyzkoušíme, jestli to můžu zvládnout.“

„Tohle ti udělal můj rekrut?“ zeptala se Kennedyová, stále poněkud nevěřicně.

Hurley ještě jednou praštil sklenicí do stolu. Tentokrát hnědá tekutina vyšplíchla přes okraj. „Jo, hergot! A nedělej, že tě to překvapuje.“ Rozhořčeně na ni ukázal prstem. „Tys to naplánovala. Nastražila jsi to na mě.“

„Netuším, jak to myslíš.“ Kennedyová zavrtěla hlavou a zeptala se: „Naznačuješ, že ten můj rekrut byl lepší než ty?“

„Skoro.“ Hurley zaměřil pozornost na drink a něco si mumlal.

„Ten váš kluk mu namlátil,“ ozval se Tschida s úsměvem, „ale Stan se vykašlal na pravidla a vzal mu koule do svěráku.“

„Tak podle tebe je to sranda?“ zavrčel Hurley.

Tschida se usmál a přikývl.

Hurley se tvářil, jako kdyby po něm chtěl mrštit sklenkou, ale v poslední chvíli si to rozmyslel a hodil sáčkem ledu.

Tschida natáhl ruku a bez problémů sáček zachytil. „Buď trochu nad věcí. Už od tebe dostalo nakopáno tolik lidí, že bylo načase, abys to jednou sám zažil.“

„Problém je v tom,“ odsekl Hurley. „že na mě tahle ženská ušila boudu. Mimochodem, někdo jí musel pomáhat.“ Zdravým okem se podíval po Kennedyové. „Bez vojenských zkušeností, to určitě. Kdes toho kluka našla?“

Kennedyová byla stále trochu v šoku. Na vlastní oči viděla, jak Hurley nadělal preclíky z chlapů velkých jako profesionální fotbaloví obránci. Z informací, které získala, rozhodně nevyplývalo, že by se Rapp mohl měřit se Stanem Hurleym. „Stane, musíš mi věřit. Neměla jsem tušení, že by mohl být lepší než ty.“

„Nebyl lepší! Jenom skoro.“

„Jasně, ale podváděl jsi,“ řekl Tschida a se zvráceným potěšením si vychutnával Hurleyho muka. „Takže tě v podstatě porazil.“

Hurley musel vynaložit veškeré sebeovládání, aby škodolibého Tschidu nezasáhl sklenicí. Obrátil se zpět ke Kennedyové a zeptal se: „O co ti jde? Co proti mně chystáš?“

„Uklidni se na chvíli, Stane. Říkám ti, že jsme při shromažďování informací nenarazili na nic, co by naznačovalo, že něco podobného zvládne.“ Mávla rukou k Hurleyho potlučenému obličejí. „Upřímně jsem doufala, že to dokáže někdy v budoucnu... ale ne takhle brzy.“

„Tak ty vaše informace stojí za prd. Takhle bojovat se člověk nenaučí doma ve sklepě. Musí mít učitele.“

Kennedyová připustila: „Poslední rok se věnoval bojovým uměním.“

„To jste mi měli říct,“ odsekl Hurley.

„Stane, rozčiloval ses jako blázen, že s tím člověkem budeš ztrácet čas, protože nemá výcvik zvláštních jednotek. Myslíš, že se rok chození někam do tělocvičny vyrovná tomu, co absolvují chlapci v armádě?“

„To záleží na instruktorovi.“

„A na žákovi,“ dodal Tschida.

Kennedyová založila ruce na prsou a dlouho přemýšlela, než promluvila. „Je tu ještě jedna možnost.“

„Jaká?“

„Víš, že nemáš rád hovory o tvém věku, ale je možné, že stárneš.“

Tschida se rozchechtal, až mu široká hrud' poskakovala nahoru a dolů.

Hurley zuřil. „Hned ráno si to s ním rozdáš. Uvidíme, jestli ti to pořád bude připadat legrační.“

Tschida se zarazil.

Kennedyová odtáhla židli a posadila se naproti Hurleymu. „Vyprávěj mi, co se stalo.“

„Není to nějaká léčka?“

Kennedyová zavrtěla hlavou.

„Nebyl to od tebe vtip? Nepřipravila jsi to na mě?“

Ještě jednou zakroutila hlavou a řekla: „Ne. Spíš jsem měla strach, abys nezmlátil ty jeho. Ne naopak.“

Hurley navzdory omámení vztekem a whisky začínal chápat, že Kennedyová mluví pravdu. „Kdes ho našla?“

Kennedyová na něj vrhla pohled, který okamžitě pochopil.

„Blbečku,“ obrátil se k Tschidovi, „běž zkontrolovat ty klauny, a jestli se flákají, seřvi je a dej jim sto shybů.“

„Rozkaz.“ Tschida svědomitě vyrazil.

Jakmile se za ním zavřely dveře, Hurley se podíval na Kennedyovou. „Kdo je to?“

Nemohla ho věčně udržovat v nevědomosti, ale raději by ještě pár dní počkala. Potom odsunula obavy stranou a řekla: „Jmenuje se Mitch Rapp.“

6

Rapp ležel na polním lůžku, hlavu měl podepřenou žmolkovitým polštářem a rozkrok si chladil sáčkem mraženého hrášku. Večeře se podávala formou bufetu na rozkládacím stole na druhém konci stodoly. Ačkoli neměl chuť, přinutil se jíst. Bylo jich sedm a dva instruktoři a všichni dohromady spořádali obrovský hrnec špaget, ták rohlíků, hromadu salátu a tolik vařené kukuřice, co se do nich vešlo. Všichni byli utahaní a zbití, ale přesto se cpali a zalévali jídlo džbánky ledové vody a studeného mléka. Rapp měl s tréninkovou stravou pět let zkušeností, takže věděl, jak to chodí. Tělesná námaha v horku nevzbuzuje velkou chuť k jídlu. Má opačný účinek, jenže ten je třeba přehlížet a dopřát si pořádnou porci. Na fyziologii není nic složitého. Spálí přes pět tisíc kalorií denně, což znamenalo, že musí buď spořádat kopec jídla, nebo začne hubnout. Vzhledem ke své postavě a současné váze si mohl dovolit zhubnout o pět kilogramů, ale cokoli za touto hranicí by zvyšovalo riziko zranění a nemoci.

Rapp odhodil časopis *Time* na zem a posunul sáček s hrachem. Když hltavě večeřel, jeden instruktor si ho vzal stranou a řekl, že musí ležet na zádech a začít s ledováním. Také dostal rozkaz hlásit, kdyby se v moči objevila krev. Rapp krátce přikývl a vzal si pytlík hrášku. Mezi tréninkovým zápasem a večerí měl pár hodin na to, aby si události utřídil v hlavě, zatímco se pod dohledem instruktora seznamoval se sérií náročných cviků a poté absolvoval patnáctikilometrový běh lesem. Rapp se tvářil, jako kdyby mu to činilo potíže, ačkoli ve skutečnosti žádné

neměl. Zejména s během. Dokázal by běžet celý den, kdyby musel, ale nechtěl ostatním všechno o sobě prozradit příliš brzy. Kromě toho, když má učitel vybrat mezi premiantem, který nezná jinou známku než jedničku, a snaživým studentem, který se neustále zlepšuje, vždycky dá přednost tomu snaživému.

Rapp přemýšlel, jaké ponaučení si má vzít ze střetu s mužem, jehož jméno dosud neznal. Nelíbilo se mu, že ten člověk uprostřed zápasu změnil pravidla, ale s tím těžko něco nadělá. Musí se zaměřit na to, jak věcmi pohnout kupředu. Bylo důležité vědět, kam až může zajít, a jestliže instruktoři nedbají na pravidla, sotva to mohou očekávat od něj.

První příležitost setkat se s ostatními se mu naskytla po běhu. Dělalí shyby na hrazdách za stodolou, čtyři série po pětadvaceti. Kromě toho starého mizery, který středisko vedl, tu byli ještě tři instruktoři. Přesně jak věděl již od náboru, nikdo nepoužíval skutečné jméno ani nemluvil o osobních věcech. S prvními dvěma hned věděl, na čem je. Malý hubeňour si říkal seržant Smith a vysoký hubeňour si říkal seržant Jones. Dny budou začínat se seržantem Smithem a končit se seržantem Jonesem.

Rapp musel zvládnout dvě série po pětadvaceti s třicetivteřinovou přestávkou, aby dohnal ostatní rekruty. Když všichni dokončili celou stovku shybů, seržant Smith spustil povyk. Nechal je nastoupit, chodil sem a tam podél řady a nadával jim.

„Jeden z vás teploušů to zkouší flákat,“ začal. „Myslí si, že nemusí až dolů a nevytahuje se úplně nahoru. A já nemám rád, když se něco dělá napůl, takže si to dáte znova, slečinky.“

Pak se opravdu dostal do varu a začal zpochybňovat jejich mužství, čest, inteligenci i předky. Rapp si povšiml, že k nim hovoří jako ke skupině a neoznačuje údajného delikventa, který nejspíš ani neexistoval. Podíval se po ostatních a nezdálo se mu, že by některý z nich shyby šidil. Seržant zkrátka posouval cílovou pásku a doufal, že někdo té hry bude mít plné zuby a odpadne. To se však nestalo. Ostatních šest rekrutů byli odolní chlapi.

„Ještě čtyři rychlé série. Jdeme na to!“ vyštěkl seržant. „A tentokrát je dělejte pořádně, nebo vás pošlu proběhnout a můžete zapomenout na večeri, dámy.“

Hrazdy byly dvě, a tak se před nimi muži seřadili a začali nanovo. Rapp čekal, až na něj přijde řada, když vtom ho jeden rekrut ostře štouchl do ledviny. Rapp se otočil, dobře si ho prohlédl a zjistil, že vypadá jako profesionální ragbista z Evropy. Měl velké čelo, po kterém mu od jednoho spánku ke druhému putovalo jediné černé obočí. Oči měl černé jako uhel a posazené daleko od sebe, ale nejnápadnějšími rysy jeho obličeje byl nos, zřejmě nejmíň dvakrát zlomený, a hluboký důlek uprostřed vystupující brady. Rappa okamžitě napadly dvě věci. První se týkala toho, že by bylo ztrátou času snažit se toho člověka složit úderem do hlavy. Měl krk silný jako většina jiných lidí stehno. Podle druhé sem nezapadal. Alespoň pokud Rapp správně pochopil cíl výcviku. Jeho vzezření bylo tak nápadné, že se na něj skoro nedalo zapomenout. Tenhle chlap připomínal spíš gorilu než tajného agenta.

„Teď si dej záležet, blbče,“ řekl chlap nedůtklivě.

Rapp byl zpocený, špinavý a notně zadýchaný a neměl náladu na kravinu. Jeho shybům nebylo co vytknout. Pokud je někdo nedělal na sto procent, pak to byl právě chlapík, který stál proti němu. Rapp měl nutkání oplatit stejnou mincí a zpráskat ho, ale usoudil, že na to bude dost času později. Bez odpovědi se obrátil a zařadil se.

„Správně,“ poznamenal obr, „buď chytřej kluk a drž hubu. A dej si kurva záležet.“

Zbytek odpoledne proběhl bez incidentů a před večerí se mohli zchladit v jezeře. Rapp se držel od Victora stranou, ale nespouštěl z něj oči. Zjistil, že takhle se urostlý chlapík jmenuje. Nebo aspoň pod tím jménem vystupoval. Protože měli zakázáno prozrazovat svou identitu, instruktoři jim dali smyšlená křestní jména. Rapp se stal Irvingem, což ostatní zkrátali na Irv. Zbývající pěťáci tvořili Fred, Roy, Glenn, Bill a Dick.

Všichni byli poměrně sympatičtí, hleděli si svého a zároveň se měli na pozoru. Vyměňovali si chápavé pohledy a mluvili spolu polohlasně. Protože nesměli hovořit o své minulosti, nikdo se nezmínil o vojenské službě ani o jednotkách, k nimž patřil. Rapp se tak dostal do zajímavého postavení. Instruktoři pravděpodobně věděli, že nemá zkušenosti z armády, ale ostatní rekruti to netušili.

Když se skupina mužů ocitne v situaci, v níž nemohou mluvit o své

minulosti, vzniká pozoruhodná dynamika. Témat k hovoru zůstalo pomálu, a tak se u večere převážně mlčelo. Rapp se uchýlil na své lůžko, chladil si rozkrok a sledoval lenivé otáčky větráku, který visel z trámu přímo nad jeho hlavou. Přemýšlel o zápase, procházel jej krok za krokem a uvažoval, co mohl udělat jinak, když vtom se vedle jeho lůžka objevil Victor.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se tlumeně.

Rapp vrhl pohled ke dveřím, kde instruktor udílel pokyny jednomu rekrutovi.

„Irv.“

„Ne, pitomče.“ Zavrtěl hlavou. „Myslím skutečné jméno.“

Rapp začínal mít pocit, že se mu Victor nezamlouvá. Při náboru byl několikrát upozorněn, že hovor o osobním životě je důvodem k okamžitému vyřazení z programu. Před pouhými deseti minutami jim to instruktoři u večere znovu připomněli. Rapp lhostejně vzhlédl a zeptal se: „Neslyšel jsi, co nám říkali instruktoři?“

Druhý muž se ušklíbl. „To jsou jenom takové kecy. Je to hra. Snaží se nás rozhodit.“ Ohlédl se přes rameno, jako by se ujišťoval, že nablízku nikdo není, a řekl: „No tak... odkud jsi?“

„O co ti jde?“

„Cože?“

„Co tím sleduješ?“

„Jenom se snažím seznámit... to je všechno.“

„Nevykládej si to špatně, ale to, kdo jsem a odkud jsem, není tvoje věc.“

„Vážně?“ Mírně zrudl a zatnul zuby. „Něco ti povím. Nepotřebuju, aby mi někdo vykládal, co je a co není moje věc.“

Rapp se dostal do nepříjemné situace. Ležel na zádech a neměl mnoho možností k obraně, ale nechtěl ve Victorovi vzbudit dojem, že se nechá snadno zastrašit. „Já ti nic nevykládám,“ opáčil klidně, „to oni.“ Obrátil pohled k instruktorovi u dveří.

Instruktor dokončil svou řeč a odešel. Ve stodole zůstali jen rekruti.

Victor se rozesmál. „Máma je pryč. Vypadá to, že si s tebou můžu dělat, co chci.“

Rapp usoudil, že už dál ležet nemůže. Rychle spustil nohy z lůžka a zvedl se. Konverzačním tónem, ale dost hlasitě, aby ho slyšeli i ostatní, se zeptal: „Co máš za problém, Victore?“

„Můj problém jsi ty.“

„To jsem pochopil,“ odvětil Rapp z druhé strany lůžka, „ale zkus to trochu popsat. Třeba ti s tím můžu pomoci.“

„O tom pochybuju,“ řekl vyšší muž pohrdavě. „Vypadáš jako padavka. Jako kdybys sem nepatřil.“

„Dobře... tak co kdybychom to zjistili?“ pokynul Rapp k zápasnické žíněnce.

Victor se zasmál, jako kdyby to byl absurdní návrh. „Nemáš šanci.“

Rapp pokýval hlavou, jako kdyby s tím mohl, ale nemusel souhlasit, a došel k žíněnce. „Je mi líto tvój mámy, Victore.“

„Cos to řekl?“ zeptal se Victor.

„Řekl jsem,“ odpověděl Rapp, „že je mi líto tvój mámy.“

„Dej si pozor na jazyk!“ Ve Victorových očích se divoce zablýsklo.

„Nebo co?“ otázal se Rapp.

Pětice ostatních všeho nechala a sledovala, co se bude dít.

„Tak rozdáš si to se mnou, Victore?“ dráždil Rapp vyššího muže. Chtěl co celé bez dalších odkladů ukončit. „Co se stalo... vyspala se máma s celou ulicí, když jsi byl v pubertě... málo tě chovala, když jsi byl mimino? Měla bradavky pro všechny ostatní kromě tebe?“

„Moc kecáš,“ zavrčel Victor a sotva ovládal hněv.

„Jenom se pokouším zjistit, co s tebou je, Victore. Celý den jenom žva-níš. Chováš se jako prvotřídní kretén. Už toho všichni máme po krk.“

„Nakopu ti prdel!“ zařval Victor a přeskakoval z jedné nohy na druhou jako boxer.

Rapp mlčel. Postavil se doprostřed žíněнки a gestem ho zval k sobě.

Victor začal poskakovat, vyrážel tlumené skřeky a tancoval v kruzích kolem Rappa. Podnikal stínové výpady a dopodrobna vysvětloval, co Rappovi udělá, když vtom se ve dveřích zjevil jeden z instruktorů.

„Co to má sakra znamenat, slečinky?“

Victor zmlkl, ale už bylo pozdě.

„Tak dost, pitomci. Jestli vám zbylo dost energie na rvačky, tak jí

máte dost na běhání. Za šedesát vteřin nástup venku. Vezměte si tepláky a hněte sebou!“

Všichni ihned ožili, a zatímco se oblékali, pět mužů projevovalo svou nevoli nespokojenými pohledy a slovními stížnostmi. Rapp neodpovídal, zato Victor byl zřejmě ve svém živlu. Odsekával ostatním a sliboval, že si to s nimi vyřídí, jakmile najdou odvahu utkat se s ním. Rapp si obul boty a sprintoval ke dveřím. Stál první v řadě, a zatímco čekal na další rekruty, došlo mu, že něco nehraje. Jestli je tenhle program přísně tajný a výběrový, co tady proboha dělá takový tluchuba jako Victor?

7

CAMP PERRY, VIRGINIE

Tom Lewis přijal hovor na bezpečné lince. Trpělivě vyslechl osobu na druhém konci a její zdánlivě bezvýznamnou zprávu o schůzce, která se nazítrí dopoledne měla uskutečnit ve Washingtonu. Každému, kdo mohl obejít zabezpečení, což se pochopitelně týkalo několika pracovníků vnitřní bezpečnosti v Langley, by rozhovor připadal tak obyčejný, že by nevzbudil žádnou pozornost. Ve třetí větě však zaznělo příslovce, po němž Lewisovo pravé obočí vystřelilo o dva centimetry nahoru. Poděkoval a řekl, že záležitost proberou zítra na schůzce.

Klinický psycholog zvolna vrátil sluchátko do vidlice telefonu a poklepal perem na obyčejnou psací mapu. Všechno v kanceláři bylo obyčejné; standardní nábytek pro státní instituce, jaký vládní moloch každým rokem nakupuje v obrovském množství. Stůl, knihovna a kartotéka, to vše bylo vyrobeno z dřevotřísky, která měla vypadat jako dřevo, jenže nevypadala. Židle byly z černého plastu, se sedáky z hrubé tkaniny v barvě dřevěného uhlí, která za necelých devět měsíců dokázala úplně zničit kalhoty. Lewis užasl, jak moc se tento nábytek po Washingtonu rozšířil, a přivedlo ho to k domněnce, že firma vyrábějící standardní nábytek velmi pravděpodobně sídlí v domovském okrese předsedy Výboru pro vybavování kanceláří.

Třebaže Lewis nesnášel odbytou práci, do této kanceláře se nepokusil vnést cokoli osobního. Svoji soukromou ordinaci měl v centru Washingtonu a dal si záležet na tom, aby ji vyzdobil do posledního místečka. Vzhledem k tomu, kolik si účtoval za hodinu terapie, si to nejen mohl

dovolit, ale jeho klientela to přímo očekávala. Poměrně rychle si vybudoval výnosnou praxi. K jeho pacientům patřili příslušníci washingtonské mocenské elity. Většinu tvořili lobbisté, právníci a ředitelé společností. Chodilo k němu jen málo politiků, zato desítky žen provdaných za vlivné senátory a kongresmany, které si u něj týden co týden vylévaly srdce. Kdyby neměl svědomí, dokázal by získané informace využít ve svůj prospěch, ale nikdy ho to ani nenapadlo.

Šestatřicetiletý Lewis se vyznačoval zanícením i přirozenými dispozicemi pro svou práci. Vystudoval ekonomii a matematiku na Pomona College a poté získal doktorát z klinické psychologie na Pensylvánské univerzitě. Studium na druhé škole mu platila vláda, a proto pak musel odsloužit čtyři roky v armádě. Toto období víc než cokoli jiného přispělo k tomu, že se Lewis dostal do této situace, do mizerné kanceláře bez oken na základně, o jejíž existenci vědělo jen málo lidí. Ukázalo se, že má talent pro odhalování duševních nedostatků, což v armádě vzbudilo pozornost nejméně jednoho námořního důstojníka vyšší hodnosti a dvou plukovníků z Fort Braggu. Tři roky pomáhal Spojenému velení zvláštních operací s výběrovým procesem a vyvinul nový systém pro teorii her.

Lewis si chvíli třídil myšlenky a uvažoval, jak telefonát zasáhne do jeho večera. V táboře byly staromládenecké ubikace pro různé zaměstnance a konzultanty, kteří dojížděli z Washingtonu. Když dorazila nová skupina, obvykle na místě dvakrát nebo třikrát týdně přespál, aby mohl sledovat interakce. Toho večera měl v plánu zůstat a strávit víc času s jedním rekrutem, který vykazoval jisté znepokojivé příznaky, ale telefonát byl důležitější.

Lewis pohlédl na své hodinky Elgin A-11, které nosili američtí vojáci za druhé světové války. Před třemi lety mu je na smrtelné posteli daroval otec. Lewis vyměnil odřený řemínek a udržoval hodinky v téměř bezvadném stavu. Bylo čtrnáct minut po sedmé večer. Neměl na práci nic naléhavého a kromě toho byl večer ideální k tomu, aby se projel a vyčistil si hlavu. Sebral dvě rozečtené složky a otočil se na židli k šedému kovovému trezoru, který už byl otevřený. Zasunul složky do patřičné šterbiny, zavřel sejf a otočil číselníkem. Dveře kanceláře nechal otevřené, jako kdyby si ochranu nezasloužilo nic jiného než obsah trezoru.

Jeho motocykl parkoval na prvním místě před budovou. Lewis si svlékl sako a kravatu a pečlivě je položil na sedadlo. Odemkl sedlovou brašnu svého BMW 1200 a vytáhl šedočernou koženou bundu a kožené chrániče na nohy. Nikdy bez nich nejezdil, ani když teploty překročily třicítku. Dobře si pamatoval na odřeniny, které utrpěl jeho kamarád, když jednoho horkého kalifornského odpoledne musel motorku položit. Sako a kravatu uložil do brašny a nasadil si šedou helmu. Motocykl se probudil k životu a Lewis na něj usedl. O šedesát vteřin později zvedl hlavu, když projížděl kolem strážného u hlavní brány, a bez zastavení pokračoval dál. Minutu nato najel na mezistátní silnici číslo 64 a vyrazil po ní na sever. Jízda potrvá něco přes hodinu, což Lewisovi vůbec nevadilo.

Odpočine si od telefonátů a od lidí, kteří klepou na jeho dveře, aby vyslechl jejich problémy. Lewis zjistil, že je stále těžší najít si čas na vyčištění mysli a soustředit se na bezprostřední úkol. Velké zelené tabule oznamovaly, kolik ještě zbývá do Richmondu, ale on si jich téměř nevšímal. Pustil se do přemýšlení nad novým rekrutem. Právě kvůli němu volala. Lewis nastavil tempomat na sto deset kilometrů v hodině, posunul se na sedačce a podíval se do zrcátek. Uvažoval, kolik času už tomuto kandidátovi věnoval. Ten člověk byl ideálu blíží než kdokoli, s kým se během dvou let práce na programu setkal. Lewis v náklonu projížděl zatáčku a přemýšlel, zda je možné, aby Hurley toho mladíka během jediného odpoledne zlomil. Bohužel znal odpověď, neboť to sám nejméně jednou viděl.

8

JEZERO ANNA, VIRGINIE

Byla bezměsíčná noc a skoro všechna venkovní světa byla zhasnutá, aby nelákala hmyz. Moulové zrovna přiběhli nazpátek a dali si sto shybů a pár dalších cvičení, jejichž cílem bylo znavit málo používané svaly a možná někoho z nich přimět k odchodu, aby se mohli věnovat podstatnějším věcem. Všechny sedm však naneštěstí zamířilo do stodoly jako krávy po poklidném dni na pastvě. Hlavy měli svěšené, šli pomalu a nejistým krokem a jejich hádky ustaly. Nedokázali myslet na nic jiného než na spánek.

Hurley se napil whisky a podíval se přes trávník. Ačkoli měl sedmou během posledních tří hodin, nebyl opilý. Pokud šlo o alkohol a mnoho dalších věcí, špion se vyrovnal mužům třikrát těžším. Dnes však byla jeho obvykle neochvějná sebedůvěra poněkud otřesena. Hurley se potýkal s hlodavou nerozhodností, která je pro běžného člověka běžná, avšak někdo tak tvrdohlavý a rozhodný jako on se s ní setká zřídkakdy. Podlitina na oku a tepající bolest hlavy nebyly ničím než neodbytnými tělesnými příznaky. Pár dalších sklenic whisky je určitě otupí.

Problém se skrýval v jeho mozku – trhlina v psychice ho přivedla na málokdy navštěvované, avšak stále povědomější místo. Così mu hryzalo vzadu v hlavě a snažilo se dostat do mozkového kmene a převzít kontrolu. Všechno tomu nasvědčovalo: sevřený hrudník, zrychlené dýchání a náhlá touha sednout do dodge a odjet kamkoli daleko. Pro člověka, který byl zvyklý ovládat se a mít neustále pravdu, to byl ten nejneprí-

jemnější pocit, jaký si dokázal představit. Lepší by bylo schytávat kopance do hlavy, dokud by neztratil vědomí, než zápasit s něčím takovým.

Hurley věděl, že pokud má situaci zvládnout, musí nasadit postup, který dosud nepřijal za svůj. Řadu let pohrbíval problémy, látal je a překrýval je čimkoli, co měl po ruce. Jeho práce byla nesmírně důležitá a stálo proti němu příliš mnoho nepřátel a po jeho boku moc málo mužů ochotných se s nimi utkat. Úkolů přibývalo, v sázce bylo hodně a on nemohl nečinně sedět a litovat se. Koneckonců, formovala ho studená válka. Zatímco děti šedesátých let vyzývaly svobodu a cítily sounáležitost, Hurley podřezával krky a snažil se od pocitů pokud možno oprostit. Na konci padesátých a na začátku šedesátých let působil v Evropě a v polovině šedesátých let se přesunul do jihovýchodní Asie. Sedmdesátá léta ho zavála do Jižní Ameriky, začátek osmdesátých do Střední Ameriky a nakonec zakotvil na Blízkém východě, kde setrval nejdéle. Celý ten čas probíhala obří mnohazměrná šachová partie se Sověty, která byla pokračováním vývoje po první a později po druhé světové válce.

Hurleyho netěšilo, když ho dostihly jeho vlastní myšlenky nebo pocity. Existovalo dobro a zlo a mezi nimi zela propast vyplněná změkčilými členy společnosti, kteří zdědili luxus bezpečí a svobody, aniž se o ně nějak zasloužili. Hurley nikdy neslyšel, že by naříkala jeho matka nebo otec. Neměli to zapotřebí. Narodil se za hospodářské krize, ale neprožil ji. Rodiče se s pěti dětmi přestěhovali z Chicaga do Bowling Greenu v Kentucky, aby unikli frontám na jídlo a vysoké nezaměstnanosti v centru města. Hurley dospěl, aniž poznal nouzi. Měl se stejně dobře jako všechny ostatní děti. Osvojil si stoický postoj k životu a vstoupil do armády. Když si odsloužil svoje, využil programu podpory bývalých vojáků, zapsal se na Virginskou techniku a dokončil ji se slušným prospěchem. Poslední jaro na vysoké za ním přišel člověk z federální vlády, který se zajímal o jeho vojenskou kariéru, a zeptal se, jestli by nechtěl poznat svět a zkusit něco nového. Hurley se chytil.

Oficiálně strávil posledních jednadvacet let na cestách po válkou zmítaných zemích a sám k rozpoutání několika válek přispěl. Neoficiálně to bylo ještě déle. Působil v první linii konfliktu mezi Sověty a Amerikou a nedělal si žádné iluze o tom, která strana má ušlechtilější pohnutky.

Stačilo strávit nějaký čas v Berlíně, aby člověk pochopil, jak funguje komunismus a kapitalismus. Východní Berlín a Západní Berlín toho byly živými důkazy a výkladními skříněmi vlád, které je spravovaly od konce druhé světové války. Jedna polovina se změnila v působivou barevnou fotografii a druhá v zrnitý černobílý snímek.

Hurley nikdy nepocítoval větší hrdost, než když ta zatracená zeď konečně padla. Prožil v bitvě vlastní krev a ztratil pár přátel a víc zdrojů, než dokázal spočítat nebo si chtěl pamatovat, ale vyhráli. Bohužel nebylo moc času radovat se z vítězství. Hurley s několika dalšími již upíral zrak k džihádistům. Poznal je, když pomáhal prolévat sovětskou krev a připravovat Sovětský svaz o vybavení, lidské síly a nakonec také o odhodlání pokračovat v despotickém experimentu. Poprvé je viděl v Chajbarském průsmyku a zpočátku ho ničím neznervózňovali. Chtěli získat zpátky svou zemi a vyhnat Sověty. Problém vznikl v době, kdy za nimi začali přijíždět náboženští fanatici ze Saúdské Arábie, Jemenu a několika dalších ubohých zemiček.

Hurley rád klel, pil a proháněl ženské, což vedlo ke střetu s puritánskými a upjatými wahhábitskými džihádisty ze Saúdské Arábie. Takřka okamžitě k nim pocítil averzi, ačkoli ještě netušil, že budou chtít rozšířit svůj džihád i mimo odlehlá horstva jihozápadní Asie. To přišlo později, když začali zasahovat do záležitostí Palestinců. Všechno to začínalo nanovo. Podařilo se zastavit a odrazit Sověty a hledal se nový nepřítel. Hurley měl nepříjemný pocit z toho, kam všechno směřuje, a navíc se poprvé v životě cítil unavený. Hrozba přetrvávala a on si náhle nebyl jistý, jestli dokáže najít, natož vycvičit další skupinu mladíků, kteří budou k odražení hrozby zapotřebí. Potřeboval pomoc. Bohužel mu nikdy nešlo o ni žádat.

Zaslechl štěkot psa a potom uslyšel, jak mezi borovicemi přijíždí motocykl. Nebylo to burácení americké motorky, spíš vrčení japonského nebo německého stroje. Hurley vzdychl, částečně úlevou a zčásti rezignovaně. Blížil se doktor. Uvědomil si, že ho musela přivolat Kennedyová.

Mezi stromy se prodrál paprsek světla a o chvíli později motorka vyjela zpoza zatačky. Jela tak tiše, že Hurley slyšel pneumatiky na šterkové cestě. Motocykl zajel k domu, řidič sklopil stojánek a vypnul motor.

Ze sedlové brašny vytáhl plochý kus dřeva, podložil jím stojánek a sundal si helmu.

Thomas Lewis si prohrábl rozčuchané blondaté vlasy a podíval se na Hurleyho. Hned si všiml otoku nad okem, ale víc ho znepokojil výraz v tváři, který se teprve nedávno naučil rozeznávat. „Náročný den?“

Hurley se to pokusil odbýt úsměvem. „V naší práci neznáme žádné nenáročné. To přece víte.“

Lewis přikývl. Dobře si uvědomoval, jak se tahle branže na člověku podepisuje, a to nejen na těle. Fyzická zranění jsou poměrně nekomplikovaná. Buď se zacelí, nebo ne. Se šrámy na mysli a duši se to má úplně jinak.

9

BEJRÚT, LIBANON

Otlučení a zaprášený peugeot zpomalil a jel krokem. Řidič se vyklonil z okénka a rozhlédl se po ulici Hamra nalevo a napravo. Jeho přítel na sedadle spolujezdce učinil totéž, avšak s mnohem menším nadšením. Nepřijeli k semaforu ani ke stopce, ale válečných návyků se člověk nezavazuje snadno. Samír byl nejmladší ze čtyř bratrů. Tři z nich zahynuli v občanské válce, která kdysi krásné město zničila. Toho nejbližšího, staršího jen o třináct měsíců, zabil raketový granát právě na této křižovatce. Mezi novináři ze Západu, kteří o válce psali, byla Hamra známější jako Zelená linie. Alí a jeho přátelé ji nazývali země nikoho.

Ulice oddělovala východní a západní Bejrút a do jisté míry také muslimy a křesťany, přesněji řečeno šíitské muslimy a maronitské křesťany. Ve čtvrtích po obou stranách se nacházely rovněž enklávy sunnitů, Arménů, pravoslavných Řeků a drúzů. Některé komunity byly zranitelnější než jiné a v průběhu dlouhé a kruté občanské války zmizely, zatímco další teď obnovovaly svá sídla. Občanská válka v mnoha ohledech připomínala válku gangů v Chicagu ve 20. letech 20. století, jen s většími zbraněmi.

Protože válka oficiálně skončila před skoro dvěma lety, prakticky všechny části města už jevíly známky života. Křesťané na východě stavěli závratným tempem a muslimové na západě se s nimi snažili držet krok. K nebi se tyčily jeřáby a bylo pravděpodobnější, že člověka zabije nákladní auto nebo buldozer než odstřelovač. Přinejmenším v některých

oblastech. Hamra k nim nepatřila. Tady domy stále připomínaly popraskané skořápky, dokonalé úkryty pro muže s puškou.

Samír obhlédl budovu nalevo od auta, zatímco přítel Alí, který seděl vedle něj, zkontroloval situaci napravo.

„Pořád opatrní,“ konstatoval chraplavě muž na zadním sedadle.

Samír se rozpačité podíval do zpětného zrcátka. „Promiňte.“

Asef Sajjíd přikývl a potáhl z cigarety. Pamatoval si, že nedaleko odsud zabili Samírova bratra. Na tomhle zpropadeném úseku cesty zahynulo mnoho dobrých mužů. Sajjíd se však do rozhovorů se svými lidmi nepouštěl. Taková familiárnost by je přiváděla na různé myšlenky. Myšlenky nebyly dobré. Důležité bylo pouze to, aby se řídili rozkazy. Ani on neměl potřebu sblížovat se s nahraditelnými lidmi, kteří pro něj pracovali. Je snadnější oplakat někoho, koho neznáte moc dobře, než blízkého přítele.

Jakmile Samír obdržel od Alího signál k jízdě, šlápl na plyn a vyrazil přes širokou ulici s opuštěnými kolejiemi do kaňonu pobořených domů na druhé straně. Před rokem či dvěma by ho ani nenapadlo jet touto zkratkou. Auto pokračovalo ještě dva bloky, přičemž se vyhybalo hromadám sutí, a pak ostře zahnilo doleva. Situace se dům od domu a blok za blokem zlepšovala. Objevily se první známky, že někdo odklízí trosky. Pak přibyla lešení a míchačky a nakonec řady budov, které měly okna, ačkoli jejich průčelí poznamenaly dělostřelecké granáty a střely z ručních palných zbraní.

U zátarasu stáli dva mladí muži s útočnými puškami AK-47. Samír zpomalil a podíval se do tváře mládenci, který mu namířil na hlavu. V poslední době byli na ulicích jen mladíci nebo starci, avšak jen málo mužů středního věku. Celá generace buď uprchla ze země, nebo byla zabita. Samír ukázal palcem dozadu a viděl, jak se mládenci rozšiřují oči, když poznal nelítostného Asefa Sajjída. Rychle se uklonil a pak nařídil kolegovi odstranit zátaras.

Blok byl uzavřený z obou stran. Podle některých to vyžadovalo příliš mnoho mužů a úsilí, avšak Sajjídovi stačil jediný pohled, aby je umlčel. Plukovník syrské výzvědné služby zastával názor, že mír je pouze přestávka mezi boji a že každé polevení v ostražitosti se okamžitě vymstí. Neustále vyzýval ostatní milice, aby se reorganizovaly, hledaly nové re-

kruty a důkladně je vycvičily a aby přestávku mezi boji využily ke shromáždění zbraní a munice. S každým dalším měsícem bylo obtížnější přesvědčit je k přípravě zdrojů pro další bitvu. Muži, kterým velel, však o jeho rozkazech nepochybovali. Sajjíd toho dosáhl tím, že před dvěma měsíci prostřelil čelo jednomu pobočníkovi na poradě štábu.

Sajjíd odhodil cigaretu do strouhy a vešel do kancelářské budovy. Po podlaze a stěnách se táhly prodlužovací kabely, které přiváděly elektrinu do jednotlivých podlaží. Budova byla v provozu pouhé dva týdny a Sajjíd neměl v plánu využívat ji déle než dalších pár dní. Jeho největším problémem bylo, že postrádal jakoukoli obranu proti útoku ze vzduchu. Kdyby se nějaký pes v Izraeli dozvěděl, kde ho najdou, během dvaceti minut by mohli poslat stíhačky a bombardovat ho.

Sešel po schodech do sklepa. Zápach splašků mu okamžitě připomněl, že město se dosud nevzpamatovalo z téměř patnácti let bojů. V chodbě stáli dva muži u petrolejové lampy. Ve sklepě elektrina zatím nebyla. Aniž jim cokoli řekl, muži odstoupili od dveří. Starší z dvojice mu zřetelně britsky zasalutoval.

„Plukovníku, rád vás vidím.“

Sajjíd na pozdrav nereagoval. „Kde je plukovník Džalíl?“

Muž ukázal bradou ke dveřím. „Je uvnitř s vězněm.“

Sajjíd pokynul, aby mu otevřeli.

Strážce natáhl ruku. Držel v ní černou kápi. „Můžete se zamaskovat.“

Sajjíd mu věnoval přezíravý pohled a muž kápi schoval a otevřel dveře. Uprostřed místnosti seděl nahý vězeň připoutaný ke kovové židli. Jeden muž stál za ním a druhý před ním. Oba měli černé kápě. Sajjíd vešel a zamířil rovnou k vězni. Chytil ho za vlasy a zvrátil mu hlavu, aby mu viděl do obličeje. Potom půl minuty stál a díval se muži do obličeje. Prozatím měl jen pramínek zaschlé krve na horním rtu. Jinak vypadal nezraněně.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Sajjíd.

„Jsem Nihád Wasuf.“

Sajjíd se na něj dlouze zahleděl a nakonec řekl: „Myslím, že lžeš. Podle mě jsi Žid.“

„Ne!“ protestoval muž vehementně. „Jsem Syřan.“

„To se mi nezdá.“